

žalobcem v staré korunové měně rakousko-uherské; platidla této měny, jak všeobecně známo, dosud jsou v obchodu; a otázka, v jaké měně dlužno platiti dluhy znějící na koruny staré měny rakousko-uherské, je-li, jako v tomto případě, mezi stranami spornou, v řízení exekucním řešena býti nemůže. Neprávem pustil se tedy soud rekursní do řešení této otázky a změnil usnesení prvního soudu potud, že se povoluje exekuce pro 13.228 K č 80 h s přísl.

Čís. 765.

Nárok na smluvený plat za tříměsíční výpovědní lhůtu dle § 5 nařízení vlády Československé republiky ze dne 9. ledna 1919, čís. 14 sb. z. a n., podléhá časovému obmezení § 34 zákona o obchodních pomocnících.

Neurčitý žalobní nárok nutno zamítnouti vůbec, nikoli pouze pro tentokráte.

(Rozh. ze dne 16. listopadu 1920, Rv II 206/20.)

Žalobce byl u žalovaného zaměstnán od r. 1910 jako »fixní« obchodní cestující, v dubnu 1915 nastoupil válečnou službu vojenskou, z níž se navrátil 19. listopadu 1919. Ježto, jak tvrdil, žalovaný ho do služeb nepřijal, domáhal se na něm jednak náhrady peněžité za 3 výpovědní měsíce, jednak by mu podal výpis ze svých obchodních knih o obchodech, které žalobce mu sprostředkoval v době své vojenské služby, t. j. od ledna 1915 do listopadu 1918 včetně a strpěl, by žalobce správnost tohoto výpisu nahlédnutím do knih zjistil, a konečně by mu zaplatil, co se objeví jako poměrná 10procentní částka ze součtu všech těchto obchodů po odečtení podpor, měsíčně vyplácených po 100 K, i s 6 proc. úroky ze zbytku od 1. ledna 1919. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, zjistiv co do náhrady peněžité, že služební poměr mezi žalobcem a žalovaným byl dopisy z 11. a 22. listopadu 1918 srovnalou vůlí stran rozvázán a že žalobce po skončení vojenské služby u žalovaného služby nenastoupil a tudíž není dle vládního nařízení ze dne 9. ledna 1919, čís. 14 sb. z. a n. oprávněn od žalovaného odškodné za 3 výpovědní měsíce žádati a uvedl dále v důvodech: V druhé části žaloby domáhá se žalobce na žalovaném, by mu podal výpis ze svých obchodních knih o obchodech, které mu žalobce sprostředkoval v době své vojenské služby od ledna 1915 do listopadu 1918 včetně a aby strpěl, by žalobce správnost tohoto výpisu zjistil nahlédnutím do obchodních knih žalovaného, a konečně by žalovaný zaplatil žalobci, co se objeví jako 10procentní částka z obnosů všech těchto obchodů po odečtení měsíčně vyplácených podpor po 100 K, i s 6 proc. úroky ze zbytku od 1. ledna 1919; žalovaný může se sprostiti obého závazku zaplacením 5000 K žalobci. Tuto druhou část žaloby bylo zamítnouti pro neurčitost (§ 226 c. ř. s.). Není pochyby o tom, že žalobci jako fixnímu obchodnímu cestujícímu dle §§ 10 a 14 odstavec druhý zákona o obchodních pomocnících ze dne 16. ledna 1910, čís. 20 ř. zák. přísluší právo žádati na žalovaném jako zaměstnavateli, aby mu dal výtah z knih o obchodech, jež žalobce žalovanému sprostředkoval, jakož i, že žalobci přísluší právo nahlédnouti do obchodních knih žalovaného, pokud toho je třeba ke zkoumání správnosti vyúčtování o řečených obchodech. Avšak vzhledem k § 226 c. ř. s. dlužno toho dbáti, aby žalobce přesně a určitě

uvedl, do kterých obchodních knih žalovaného nahlédnouti chce. Nemůže přece žalobce žádati, aby mohl nahlédnouti do všech obchodních knih, nýbrž toliko do těch a potud, pokud je toho zapotřebí ke kontrole vyúčtování (§ 14 odstavec druhý cit. zák.). Neboť nelze přezírat, že nahlédnutím do všech obchodních knih žalovaného beze všeho bližšího určení mohlo by býti ohroženo jeho obchodní tajemství. Jest na bíledni, že by se takto důležitá obchodní tajemství, především celý kruh zákazníků, zejména z doby, kdy žalobce pro žalovaného necestoval, stala přístupna žalobci jako dřívějšímu obchodnímu cestujícímu, který po případě může vystoupiti pak jako konkurent žalovaného. Poněvadž tedy na základě žalobní prosby nelze vymeziti, o které obchodní knihy žalovaného se jedná, takže by bylo těžko na základě této žádosti povolití exekuci, dlužno za to míti, že tato žádost postrádá určitosti ve smyslu § 226 c. ř. s., neboť toto ustanovení zákona vyžaduje bezpodmínečně přesnost žalobní prosby.

O d v o l a c í s o u d vyhověl částečně žalobě, pokud se domáhala výpisu z obchodních knih žalovaného, jinak však rozsudek prvního soudu potvrdil a uvedl v tomto směru v d ů v o d e c h: Žalobní nárok na zaplacení toho, co se objeví jako poměrná 10procentní částka ze sumy všech obchodů s odečtením měsíčně vyplacených podpor po 100 K se 6 proc. úroky ze zbytku ode dne 1. ledna 1919 do zaplacení, jest i dle názoru odvolacího soudu tak neurčitá, že zamítnutí tohoto bodu žaloby pro neurčitost stalo se prvním soudem právem. Žalobce neuvádí ani úhrnného obnosu oněch obchodů, ze kterých provisi zaplacení míti chce. Rozsudek dle tohoto žalobního žádání nebyl by vykonatelným s chledem na předpis § 7 ex. ř. Není věcí soudu, aby žalobci výši jeho nároku vypočítal, naopak bylo na žalobci, by uvedl, kolik obchodů uzavřel a kolik mu tedy na provisi přísluší, pokud se týče, jaký úhrnný obnos hodlá odpočítati a kterou hodnotu dle toho na straně žalované žádá. Nebylo-li mu to možným bez výpisu z knih žalovaného, měl si výpis napřed opatřiti a pak podati na zaplacení provise žalobu, vyhovující předpisům § 226 c. ř. s. Pokud se žalobce v tomto směru dovolává čl. XLII. uvoz. zák. k c. ř. s., dlužno podotknouti, že tohoto místa zákonného zde užití nelze, jelikož se nejedná o vyjevení jmění nebo dluhu, pokud se týče o zamlčení nebo zatajení jmění, nýbrž o výpis z obchodních knih, jehož správnost lze přezkoumati pomocí ustanovení čl. 37 obch. zák., resp. § 303 c. ř. s. Avšak i pokud jde o hlavní část žalobního nároku, totiž o nárok náhradní pro předčasné přerušení žalobního poměru, nebylo lze odvolání přiznati úspěchu. Lze sice přisvědčiti odvolateli, že na tento služební poměr dlužno užití vládního nařízení ze dne 9. ledna 1919 č. 14 sb. z. a n., jímž císařské nařízení ze dne 29. února 1916, č. 58 ř. zák. bylo zrušeno a nahrazeno, neboť článek III. tohoto nařízení výslovně stanoví, že ho užití dlužno na všechny služební poměry, které nebyly platně rozvázány shodou, právoplatným soudním rozhodnutím, nebo výpovědí, po zákonu přípustnou, nebo po zákonu přípustným a druhé straně oznámeným prohlášením o přerušení služby nebo vystoupení zaměstnance ze služby dnem 1. ledna 1916, pokud se týče 31. října 1918, a není sporným, že služební poměr v tomto případě uvedeným způsobem a v uvedenou dobu rozvázán nebyl. Avšak ve věci samé nemůže odvolatel z této okolnosti ničeho těžiti již proto, že ustanovení § 6 císař. nař. ze dne 29. února 1916, č. 58 ř. zák. a § 7 cit. vládn. nař. liší se toliko co do doby, do které zaměstnanec jest povinen po ukončení vo-

jenské služby službu opět nastoupiti, kdežto zde se nejedná o to, nastoupil-li žalobce službu zavčas, nýbrž jedině o to, nastoupil-li jí vůbec. A tu prvý soud zcela správně posoudil obsah a smysl pro tento spor rozhodné korespondence. Také soud odvolací jest toho mínění, že k nastoupení služby ve smyslu § 6 cit. cís. nař., pokud se týče § 7 cit. vládn. nař. není zapotřebí skutečného nastoupení, které by zaměstnavatel případně i mohl znemožniti, a že stačí prohlášení ochoty, službu nastoupiti. Prohlášení to však musí býti určité a vážné a bezpodmínečné. Takovéto prohlášení dopis žalobcův na žalovaného ze dne 11. listopadu 1918 neobsahuje. Odvolací soud sdílí názor prvního soudu, že tím byl služební poměr mezi žalobcem a žalovaným rozvázán srovnalou vůlí obou stran. Leč i kdyby se korespondence vykládala tak, jak si to přeje odvolatel, nemohlo by to pro něho míti úspěchu. Nárok, o který tu jde, je nárok náhradní pro předčasné propuštění, pokud se týče nezákonné přerušení služebního poměru a nároky takové musí dle § 34 zák. o obch. pom. v 6 měsících soudně býti vymáhány, jinak jsou vyloučeny. V případě, o který se jedná, započata tato lhůta dnem, kdy žalobce dopis žalovaného ze dne 22. listopadu 1918 obdržel a byla tedy v den podání žaloby (20. prosince 1919) již propadlá. Na tom ničeho nemění, že žalovaný tento námět učinil teprv v odvolacím řízení, neboť nejedná se zde o promlčení, jehož si povšimnouti nelze bez námitky stran (§ 1501 obč. zák.), nýbrž o lhůtu propadlou, k níž dlužno zřetel míti z moci úřední.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalobcovu mimo jiné z těchto

důvodů:

Dovolání žalobcovo směřuje proti oné části rozsudku soudu odvolacího, jímž byla zamítnuta žaloba na zaplacení odškodného s přísl. a na zaplacení toho, co se objeví jako poměrná 10procentní částka ze součtu obchodů žalobcem od ledna 1915 do listopadu 1918 pro žalovaného uzavřených po odečtení podpor měsíčně žalovaným vyplacených; v obojím směru uplatňuje dovolací důvody § 503 čís. 2 a 4 c. ř. s. Ve směru prvním napadá dovolání názor odvolacího soudu, že žalobce pozbyl práva domáhati se zaplacení služebních požitků za 3 měsíce, z toho důvodu, že nepodal žaloby ve lhůtě §u 34 zákona o obch. pom. Než názoru tomu dlužno přisvědčiti, a vývody dovolání nejsou s to, aby správnost jeho vyvrátily. Nařízení vlády Československé republiky ze dne 9. ledna 1919, čís. 14 sb. z. a n., ponechává výslovně dle § 14 v platnosti předpisy zákona o obch. pom., pokud uvedené nařízení neustanovuje jinak. Poněvadž nařízení to neustanovuje jinak, zůstává i na dále v platnosti § 34 zákona o obch. pom., dle něhož náhradní nároky pro předčasné vystoupení nebo předčasné propuštění dle § 28 a 29 cit. zák., jakož i pro odstoupení od smlouvy dle § 31 cit. zák. nutno uplatňovati žalobou ve lhůtě 6tíměsíční, jinak nárok ten uhasne. Dovolání snaží se ovšem dovoditi, že nárok zaměstnance, vyplývající z nařízení vlády ze dne 9. ledna 1919, čís. 14 sb. z. a n., má právní povahu od nároků v § 34 zák. o obch. pom. uvedených podstatně rozdílnou, než názoru toho nelze sdíleti. Náhrada smluveného platu za 3měsíční výpovědní lhůtu § 5 cit. nařízení není dle právní své podstaty ničím jiným, než náhradou pro neoprávněné propuštění, pokud se týče pro nezákonné přerušení služebního poměru. Jest proto plným právem vztahovati usta-

novení § 34 zák. o obch. pom. na tento nárok, a podléhá proto uplatňování jeho preklusivní lhůtě 6tíměsíční v § tom stanovené. Tím vyřízeny jsou další vývody dovolacího spisu, vycházející z názoru opačného a není také příčiny zabývat se otázkou, jaký výklad dáti sluší předložené korespondenci, a zda žalovaný znemožnil žalobci opětné nastoupení služby či žalobce svou vinou služby nenastoupil. Pokud jde o požadovanou 10procentní provisi, jest rovněž přisvědčiti odůvodnění rozsudku v odpor vzatého. Zákon v § 226 c. ř. s. žádá, aby žalobní žádání bylo určité; není věcí soudu, aby sbíral materiál potřebný, aby sestavoval okolnosti a kombinacemi nebo výpočty vyvozoval, čeho se žaloba domáhá; naopak žalobce jest povinen uvést jasně, přesně a určitě, čeho po svém odpůrci požaduje. Ostatně poukazuje se na správné odůvodnění rozsudku odvolacího s doložením, že pro zamítnutí této části žalobního nároku pouze »pro tentokráte« není zákonného důvodu, poněvadž žalobní nárok toho znění, jak v žalobě jest uveden, zůstane vždy neurčitým.

Čís. 766.

Věcná firma společnosti s r. o. musí věcně poukazovati k předmětu závodu.

(Rozh. ze dne 23. listopadu 1920, R I 892/20.)

Společnost s r. o., mající za předmět podniku obchod odstředivkami a mléčným nářadím, opověděla ku zápisu do rejstříku firmu »Diabolo-Separator, prodejní společnost s r. o.«. Rejstříkový soud jí opověď vrátil, by si zvolila nové označení firmy, odpovídající pravdě a skutečnosti. Důvody: Fantastické označení »Diabolo-Separator« nevystihuje nikterak předmět podniku. Jest sice na zdejším trhu známa odstředivka »Alfa-Separator«, to však jest chráněná známka pro určitý výrobek a nelze z toho nikterak dovozovati, že by jiné fantastické jméno, složené z polovice jména světoznámého výrobku, mohlo dostatečně vyjádřiti, že jde o odstředivky určitého typu. A poněvadž označení »Diabolo-Separator« není samo o sobě dostatečným vyznačením předmětu podniku, nemůže postačiti ani označení »prodejní společnost« a z důvodů shora uvedených nemůže stačiti toto označení ani ve spojení s označením »Diabolo-Separator«, dokud neoznačuje toto fantastické jméno předmět všeobecně dobře známý, kterého případu zde ovšem není. Rekursní soud usnesení potvrdil. Důvody: Věcná firma společnosti s ručením omezeným musí dle § 5 zákona ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák., vzata býti z předmětu závodu, musí tudíž věcně k němu ukazovati. Tomuto požadavku zvolené znění firmy neodpovídá; neboť dle § 2 smlouvy společenské při společnosti, o níž jde, jest předmětem podniku »obchod odstředivkami a mléčným nářadím«, na kterýžto všeobecný a široký podnik označení »Diabolo-Separator« zajisté nepoukazuje, a jen tehdy bylo by přípustné, kdyby dle smlouvy společenské předmětem podniku byl obchod odstředivkami známky »Diabolo«, čemuž však v tomto případě dle smlouvy společenské není. Zvolené znění firmy neodpovídající předmětu podniku, který si společnost vytkla, nelze proto s hlediska § 5 cit. zák. za přípustné pokládati, a právem žádá soud rejstříkový zvolení jiného, stavu věci odpo-